

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 września 1968 r.

w sprawie świadczeń rentowych dla repatriantów.

Na podstawie art. 119 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do:

- 1) repatriantów, którzy byli pracownikami, żołnierzami zawodowymi lub niezawodowymi,
- 2) członków rodzin repatriantów, o których mowa w pkt 1, bez względu na to, czy członkowie ci są również repatriantami, czy też stale zamieszkiwali w kraju,
- 3) członków rodzin osób, które były pracownikami, żołnierzami zawodowymi lub niezawodowymi i zmarły za granicą, a członkowie ci powrócili po śmierci tych osób do kraju jako repatrianci.

2. Za repatrianta w rozumieniu rozporządzenia uważa się osobę, która powróciła do kraju po Wyzwoleniu i uznana została za repatrianta przez właściwy organ administracji państwowej.

§ 2. 1. Osobom wymienionym w § 1, którym władze lub instytucje zagraniczne wypłacały renty, przyznaje się emerytury lub renty inwalidzkie albo renty rodzinne z funduszu emerytalnego, jeżeli władze lub instytucje zagraniczne wtrzymały wypłatę renty z powodu repatriacji.

2. Renty rodzinne przyznaje się: dzieciom, małżonkowi i rodzicom, jeżeli spełniają oni odpowiednio warunki określone w art. 32, art. 33 ust. 1 i art. 35 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), zwanej dalej „ustawą”.

§ 3. 1. Emeryturę lub rentę przyznaną w myśl § 2 wypłaca się w wysokości pobieranej za granicą renty po przeliczeniu jej na złote według zasad stosowanych przy wypłacie w kraju rent otrzymywanych z zagranicy.

2. W razie zbiegu prawa do dwóch lub więcej świadczeń stosuje się odpowiednio przepisy art. 78 ustawy.

§ 4. 1. Do emerytur i rent przyznanych w myśl § 2 przysługują przewidziane w ustawie dodatki:

- 1) rodzinne (art. 41—44 ustawy),
- 2) z tytułu polskich odznaczeń państwowych (art. 45 ustawy),
- 3) z tytułu zaliczenia do I grupy inwalidów (art. 47 ustawy).

2. Osoby pobierające emerytury i renty oraz członkowie ich rodzin mają prawo do świadczeń w naturze w zakresie i na warunkach określonych w art. 60—63 ustawy.

3. W razie śmierci osób pobierających emerytury i renty oraz członków ich rodzin przysługują zasiłki pogrzebowe

na warunkach i w wysokości określonych w art. 49—52 ustawy.

§ 5. 1. Osoby pobierające na podstawie przepisu § 2 renty uzależnione od inwalidztwa poddaje się kontrolnym badaniom lekarskim, jeżeli inwalidztwo nie zostało ustalone jako trwałe przez instytucję zagraniczną. Pierwsze kontrolne badanie lekarskie przeprowadza się nie wcześniej niż po upływie roku od daty powrotu do kraju, chyba że instytucja zagraniczna określiła wcześniejszy termin badania.

2. Jeżeli kontrolne badanie lekarskie wykaże, że inwalidztwo ustało, wypłatę renty wstrzymuje się od najbliższego terminu płatności renty przypadającego po upływie miesiąca od daty decyzji wstrzymującej wypłatę renty. Przepis art. 23 ust. 2 pkt 2 ustawy stosuje się odpowiednio.

§ 6. 1. Repatriantom, którzy za granicą pracowali lub byli żołnierzami (zawodowymi lub niezawodowymi) i nie pobierali tam z tego tytułu rent, i członkom ich rodzin oraz osobom wymienionym w § 1 ust. 1 pkt 3 przysługują świadczenia rentowe przewidziane w ustawie w zakresie, wysokości i na warunkach w niej określonych, z tym że:

- 1) przy ocenie prawa do świadczeń okresy zatrudnienia za granicą uważa się za okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, a okresy służby wojskowej — za okresy równorzędne z okresami zatrudnienia lub zaliczalne do okresów zatrudnienia, zgodnie z art. 9 i 10 ustawy,
- 2) w razie niewykonywania zatrudnienia w kraju do obliczenia świadczeń przyjmuje się najniższą podstawę wymiaru,

3) kwota świadczeń nie może być niższa od kwoty najniższej emerytury lub renty.

2. Pomimo niewykonywania przez repatrianta zatrudnienia w kraju Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach wyrazić zgodę na przyjęcie do obliczenia podstawy wymiaru świadczeń zarobków w wysokości odpowiadającej obowiązującym w kraju przepisom płacowym dla takiej grupy pracowników w odpowiednim dziale gospodarki narodowej (branży), w jakiej repatriant był zatrudniony za granicą.

3. Wypłata świadczeń rentowych przyznanych w myśl przepisów ust. 1 i 2 następuje od dnia powstania prawa do tych świadczeń za okres nie dłuższy niż 3 miesiące wstecz od daty zgłoszenia wniosku i nie wcześniej jednak niż od dnia powrotu do kraju.

§ 7. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 maja 1957 r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania świadczeń rentowych przez repatriantów (Dz. U. Nr 26, poz. 117),
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania kolejowych świadczeń rentowych przez repatriantów (Dz. U. Nr 25, poz. 161).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do wniosków o świadczenia zgłoszonych po dniu wejścia rozporządzenia w życie.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*